

Сардар Мохаммад РАХМАН ОГЛІ,
*Надзвичайний і Повноважний Посол
Ісламської Республіки Афганістан в Україні*

УКРАЇНЦІ ДЛЯ МЕНЕ – ЦЕ НАЙБЛИЖЧИЙ НАРОД

Хочу розпочати з того, що я давно себе почуваю українцем. У студентські роки я здобував освіту в Україні. Потім повернувся до Афганістану, був викладачем в університеті й головою з питань торгівлі у кількох провінціях. У 2004 році став депутатом нижньої палати парламенту, згодом – заступником спікера. Після цього перейшов в опозицію. Склавши депутатський мандат, я став економічним представником Афганістану в Південній Кореї. Брав участь у виборах, підтримав кандидатуру президента, був номінований на посаду міністра економіки, але зрештою призначений старшим політичним радником прем'єр-міністра країни, доктора Абдулли Абдулли. Після цього мене направили на роботу в Україну. Чому саме у цю державу? Насамперед, щоб налагодити дружні відносини між Україною та Афганістаном. Адже я переконаний, що моя спорідненість з українцями може посприяти цьому. Наш президент, хоч між нами свого часу й були певні протиріччя, дуже гарна людина, яка працює для Афганістану й хоче налагодити гарні відносини з усіма країнами, зокрема й з Україною.

Уже два з половиною роки я працюю як посол Афганістану в Україні і Молдові. У дипломатичній місії нас працює загалом 20 осіб, серед яких п'ятеро дипломатів. У нас є консульський відділ, адже в Україні проживає майже п'ятнадцять тисяч українців афганського походження. Між іншим, серед цих п'яти дипломатів є одна дівчина, яка і працює Консулом. До речі, у нашій Конституції прописано, що 30% усіх депутатів – це жінки. З 25 міністрів – 4 жінки. Жінок на посадах заступників міністрів теж чимало. Вважаю, що така політика є правильною, адже жінки – це найближчі люди – мама, дружина, сестра. Вони важливі для кожного. Їхні думки та досвід безцінні, тож вони обов'язково мають бути в політиці, брати участь у керівництві країною.

Сардар Мохаммад Рахман Оглі, Надзвичайний і Повноважний Посол Ісламської Республіки Афганістан в Україні
Sardar Mohammad Rahman Oghli, Ambassador Extraordinary and Plenipotentiary of the Islamic Republic of Afghanistan to Ukraine

Цього року, вперше за 26 років роботи нашого дипломатичного представництва, Україну відвідала велика делегація на чолі з міністром торгівлі і промисловості Афганістану. До її складу увійшло дев'ять осіб, серед яких ще один міністр та заступники міністрів. До Афганістану їздили багато українських депутатів. Ми докладаємо зусиль, аби запевнити українську сторону, що потреба відкриття посольства в Кабулі є надзвичайно важливою. Зараз його там немає. Кажуть, з економічних причин. У будь-якому разі наша делегація мала гарні переговори та успішні нові договори. Сподіваємося, що почнемо тісну економічну співпрацю.

Проте вже сьогодні ми активно використовуємо досвід українців та залучаємо їх до роботи як спеціалістів високого рівня. Ми будуємо важливі об'єкти, зокрема газопровід через Афганістан в Індію. Хочемо, аби технічні працівники з України брали участь у цих роботах. Багато українців в Афганістані працюють у складі місії НАТО або ж організацій, які будують дороги, гідроелектростанції. Ми дуже довіряємо Україні. Щомісяця ми надаємо візи десяткам українцям для роботи в Афганістані, зокрема наразі у нас працює понад 300 спеціалістів.

Також є українці, які хочуть подивитись Афганістан, адже це цікава країна. Вольова й з характером. Ніхто не може її перемогти. Першим її спробував захопити Олександр Македонський, але не зміг підкорити. Одна з 34 провінцій Афганістану називається Нуристан. Це люди, які залишилися як бранці армії Македонського і зараз їхні нащадки є громадянами повного права. Зараз їх чисельність майже 100 тисяч осіб. Радянський Союз теж напав на Афганістан. На жаль, 50 тисяч радянських солдатів, серед них і у українці, загинули. Понад 100 тисяч було поранено. Завоювати Афганістан не змогли. Війна, яка триває в Афганістані і досі, ніяк не скінчиться. І це прикро.

Україна для мене – друга батьківщина. Я люблю Україну так, як люблю свою рідну країну – Афганістан. Чому? Тому що українці дуже доброзичливий та культурний народ. Я побував майже у п'ятдесяти країнах. І я ціную цих людей, тому що вони чесні та порядні, і, звісно, з великим науково-технічним потенціалом, яких запрошують на роботу у різні куточки світу. І навіть у нас, попри війну, працюють українці.

Українці для мене – один з найближчих народів. А вибори президента України показали, що українці – ще й дуже рішучий народ. Шановану людину, яка не мала політичного минулого, обрали президентом 73% населення. Тільки рішучий народ може так вчинити.

Дипломатія – це сукупність відносин. Якщо ви не будете будувати гарні відносини, ви ніколи не зміцните позиції України на міжнародній арені. Якщо я не буду будувати відносини з вами, то ніколи не зможу зміцнити позиції Афганістану. Тому нам варто докладати багато зусиль, аби проводити успішну дипломатію.

З позиції людяності, якщо ви хочете, щоб ваш товариш був вашим другом – будьте готові втрачати заради нього, коли це буде потрібно. Наприклад, якщо країна хоче, щоб інша країна була її другом – має приділяти багато часу і зусиль, аби поважати і цінувати ці відносини. Ми маємо вміння врегулювати відносини, щоб обидві сторони залишалися задоволеними. Життя підтверджує, що втратити дружбу легше, ніж вибудувати довгі дружні відносини. Тому вже протягом 25 років ми маємо своє посольство в Україні, і прагнемо до зміцнення відносин.

Насамкінець, хочу зауважити, що я щиро вірю в народ України, його культуру та духовну силу. Сподіваюся, що війна у вашій країні скоро закінчиться і ви з новими силами візьметесь зміцнювати свої позиції на міжнародній арені.